



BESTSELER

vydavateľstvo

**MICHAELA
GALAMBOŠOVÁ**

Vyveští
vám
Simona

O TOM, AKO VEŠTENIE A KARTY OVPLYVNIA VÁŠ ŽIVOT

Vyveští vám Šimona

**MICHAELA
GALAMBOŠOVÁ**

Michaela Galambošová
Vyveští vám Šimona
Copyright © by Michaela Galambošová
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-89821-13-6

*Venujem Mariane, Vladimíre a Matejovi.
Oni už vedia, za čo.*

Prológ

Vidieť budúcnosť, to musí byť aká paráda!

Presne to počúvala aj moja kamarátka, ktorá ma inšpirovala k napísaniu príbehu. Dostala dar, o ktorý nestála. Pri rozhovoroch s ňou som pochopila, že žiť s ním nie je také jednoduché, ako sa zdá. Od detstva videla do ľudí aj napriek maskám, ktoré si dennodenne nasadzujú na tvár. Vraj preto rýchlo dospela.

No dar, či prekliatie jasnoviectva, sa do jej života vrátil ako bumerang. Niekoľko rokov veštila, nasávala do seba problémy ostatných a snažila sa im pripomenúť správne riešenie. Lebo všetko je v nás, v našom podvedomí a keď sa stíšime, tak dostaneme odpoveď. No ľudia jej vkladali do rúk zodpovednosť za vlastné životy, hoci to nechcela. Každý by si mal sám niesť svoj kríž. Málokto si uvedomil, že v konečnom dôsledku je voľba iba na ňom.

Jedného dňa, keď moja kamarátka z vyčerpania ochorela, sekla s veštením a zaprisahala sa, že sa kariet ani nedotkne. Radšej bude žiť jednoduchý život, v ktorom nebude strkať nos do vecí, ktoré by mali ostať tajomstvom.

Ved' všetci sme si strojcom osudu a na to netreba zabúdať.

Alebo - ako by vám povedala Šimona - nie všetko, čo vieme, aj smieme.

Ja s ňou súhlasím.

PRVÁ KAPITOLA

Dnes ma čaká dôležitá misia. V sobotu som do rúk dostala červený diplom, potriasla som si rukou s rektorom našej univerzity, ktorý absolventov ubezpečoval o tom, že univerzita nás dostatočne pripravila pre pracovný trh. Idem sa teda zaevidovať na úrad práce, aby som videla, či neklamal.

Klamal. O niekoľko rokov neskôr si univerzita zaslúžila poriadnu pokutu za osemdesiatpercentnú produkciu absolventov, ktorí sa napriek ružovým víziám nedokázali uplatniť v odbore. Mohli ste ich stretnúť, ako pomáhajú čapovať naftu na benzínke, cez leto roznášajú pivo na terasách reštaurácií, brigádujú na stavbe a najmä sa hanbia za titul.

Keby som sa vedela jedným očkom pozrieť aj na svoju budúcnosť, mohla som si ušetriť zopár okamihov trápnosti, pretože by som vedela, že nepatrím k tým dvadsiatim percentám vyvolených.

Teraz som zmätene stála pred obrovskou skriňou, ktorá patrila už iba mne. Celé detstvo som bojovala o právo užívania so svojím bratom Šimonom, ktorého by som si dobrovoľne nikdy nevybrala za brata. Niekedy som mala pocit, že tu bol iba preto, aby mi robil napriek. Mal právo prvorodeného, výhoda o tri roky staršieho dieťaťa mu dala netušené možnosti nekonečného trýznenia mladšej sestry. Čo si nevybojoval hádkou, to si vykonzultoval ťahaním za vlasy, buchňatmi a inými drobnôstkami, ktorými mi dennodenne ovlažoval život mladšej sestry. Až pred rokom som si mohla vydýchnuť.

Šimon si uvedomil, že je nám v izbe, ktorú sme volali detská napriek nášmu dospelému veku, akosi pritesno.

Jedného rána, deň po tom, čo si dal pírsing do jazyka zašušlal, že som trápna, aj celé Slovensko, že tu ho nič nedrží, nemá tu čo robiť, tak sa vyberie do Anglicka. Vraj mu tam budú rozumieť. Rodičia odjakživa schovávali peniaze pod črepníkom s kaktusom na kuchynskej linke, ktorý nie a nie vyhynúť. Asi preto, že strážil rodinný klenot, a tá povinnosť mu bránila pobrať sa na druhý svet. Šimon, ktorý sa vedel chytiť každej príležitosti, vybral spod črepníka všetko, čo našiel. Asi dvesto eur. Zabohoval, že s takou sumou sa ďaleko nedostane a bude musieť stopovať, a už ho nebolo.

„Šimona, a to si ho nemohla zastaviť?“ nahučala na mňa mama, keď sa dovalila domov. Nakoniec ma poslala do izby, nech porozmýšľam nad svojim konaním. Nevadilo jej, že mám dvadsaťdva a metóda *time outu* na mňa akosi už neúčinkuje.

Každý večer som sa pozerala von z okna nášho paneláku na špinavé kontajnery počítajúc dni, kedy odtiaľto vypadnem, len čo dokončím školu. Škoda, že ma prestala baviť už v prvom semestri. Nemohla som nikomu povedať, ako som sa sekla s výberom, pretože by ma už vôbec nikto nemal rád. A to som predsa nechcela riskovať. Stačilo, že som sa neznášala sama. V ničom som nevynikala. Neohurovala som ani postavou, ani intelektom. V hlave som síce mala veľa myšlienok, ale akosi som ich nevedela utriediť a pretaviť do rozumnej vety. Na telo sa mi nalepil aj pohár vody. Nič som cez deň nejedla a v noci som sa pchala všetkým, čo nestihol zošrotovať Šimon. Závidela som mu. Nevieť, či všetci chlapi majú v žalúdku pásomnicu, ale Šimon mohol zjesť aj pol kravy, ešte by sa mu zместila aj druhá polovica a do rána by schudol dve kilá.

„Segra, keby všetky ženské vyzerali ako ty, asi by väčšina chlapov prešla dobrovoľne na celibát,“ vysmieval sa mi, že

ma nikto nebude chcieť.

Mal pravdu. Ešte som nestihla mať frajera, ale verila som, že keď sa osamostatním, budem si môcť dovoliť aj fitnesscentrum, lepšie handry na seba, aj kozmetiku, vďaka ktorej sa mi podarí prekryť večne hnisajúce vyrážky na tvári. Priemerný život v priemernej postave v priemernom paneláku. Nevynikala som v ničom. Iba jednou maličkosťou. Od malička vidím auru ľudí. Vytuším, kto klame, čo má kto za lubom, ale tým predsa nemôžem oslniť na pracovnom pohovore. Poslali by ma o päť kilometrov ďalej, na pekné miesto, kde je všade zeleň, no vy ju nemáte šancu vnímať, pretože ste pod vplyvom sedatív. Videnie duchov a mimozmyslové vnímanie asi nepatrí do portfólia dvadsaťdvaročného dievčaťa. Alebo ženy? Neviem, stále sa neviem zaradiť. A človek by mal niekam patriť.

Ešte stále som stála pred skriňou v kvietkovaných antikoncepčných nohavičkách typu tri v jednom balení, v obrovskej podprsienke, ktorú som čmajzla mojej mame, ktorá sa už nejaký ten piatok chystala odísť do dôchodku a uvažovala som, čo si, preboha, oblečiem. Nakoniec som si dala tesilové nohavice, ktoré vyšli z módy minimálne pred pätnástimi rokmi, no na nové som nemala a tento kúsok v mojej skrini sa ukázal ako prakticky nezničiteľný. Na vrch som si obliekla čiernobiely sveter s halucinogénnymi pásikmi, ktoré mali za životnú misiu maskovanie tridsiatich kíl navyše, rovnako ako odpútanie pozornosti tety, ktorá sa bude zaujímať o moju prax.

Pracovné skúsenosti som síce mala, aby ste si nemysleli, že som úplne béčko, no tie sa vôbec netýkali vyštudovaného odboru. Dokladanie olvejsiek do regálov v oblúbenom supermarkete úplne nevystihlo moju schopnosť zúčastniť sa

procesu vzdelávania dospelých. Čašníčku som robila presne dve hodiny a tridsaťdva minút, potom ma teta svinským krokom poslala radšej domov, pretože som niesla tácku s kapučínikom ako stavec so silne vyvinutou Parkinsonovou chorobou. Išla som domov, pretože som potrebovala zistiť, čo je to ten svinský krok. Mávla som nad sebou rukou. Riedke vlasy som si zaplietla do vrkoča a vybrala som sa na úrad. Nech to mám za sebou.

DRUHÁ KAPITOLA

Som presvedčená o tom, že úrady práce sa stavajú na bývalých pohrebiskách. Iba tak, pre efekt, aby sa človek z rodu úbohých cítil čo najhoršie.

Vošla som do päťposchodovej budovy. Potrebovala som ísť na záchod, no keď som na diaľku podľa čpavkového zápachu zacítila verejne prístupné toalety, musela som si nechať zísť chuť. Tréning močového mechúra dotiahnem do dokonalosti. Veď aj v tom môžem vynikať. Keby som mohla, vypla by som si senzory, aby som nemusela zachytávať vyžarovanie druhých ľudí. Raz som skúšala terapiu alkoholom, ale keď nie som správna pijanka, bolo mi nevoľno už po prvom poháriku Tatranského čaju, ktorý, ako sa neskôr ukázalo, nemá nič spoločné s čajovým dýchankom, ako som si to naivne predstavovala. Svoje žalúdočné boa som si odložila pod stolík v nóbl podniku. Čašníčka bola pri mne rýchlejšie ako revízor, keď zbadal, že uhýbam očami, pretože nemám na lístok, hodila mi k nohám handru a nechala ma po sebe upratať. Viac som do baru *Star* nevkročila, pretože nikdy nebudem patriť medzi hviezdnu elitu. Alkohol však moje senzory nezresetoval, naopak. Všetko som videla v ešte jasnejších kontúrach, a to mi k šťastiu netreba. To, že som lúzer, som nemusela vidieť zreteľnejšie.

Škoda len, že svojím darom vidieť budúcnosť, ktorý by som si do vienka sama nikdy dobrovoľne nenadelila, nemôžem nahliadnúť pod vlastnú pokrievku. To by mi bolo sveta žiť, keby som tušila, čo ma čaká za rohom.

S plným mechúrom a prázdnyim sebedomím som sa zaradila za chalana, ktorému začali rásť fúzy asi iba

predvčerom. Tváril sa smiešne dospelo. Očami hral biliard a keď sa obzrel za seba a uvidel môj zovňajšok, ktorý ho nemohol očariť, aj keď bol panic, iba si fľochoľ a pozrel sa späť na telefón. Aura mu svietila iba pár centimetrov nad hlavou, dva alebo tri, viac nie. Za tie roky praxe som vedela, že mu to myslí iba prvými dvoma čakrami, že pre jeho život nikdy nič nebude dôležitejšie ako sex a peniaze. Niekedy aj oboje naraz. Škoda, že okolie a spoločnosť ho v tom iba budú podporovať. Bude to chcieť zázrak alebo nečakanú životnú udalosť, ktorá by mu nabúrala systém, v ktorom žil a posunula ho dopredu. Zavrela som oči. Ukázal sa mi film. Chlapčisko kšeftuje s mariškou, no pre veľké oči sa pustí do obchodovania s niečím tvrším. Vidím tabletky s veselými obrázkami, ale keďže som sa s nimi nikdy nestretla, neviem ich identifikovať. Rozlíšim iba tabletky Ibuprofenu, aj to len kvôli tomu, že sú farebné. Vnútorňý film sa mi zrýchľuje. Kukláči, pupkatý sudca, ktorý vyhlasuje rozsudok, urazené chlapcovo ego a pocit strašnej krivdy. Vo väzení sa naučí kšeftovať a keď ho pustia, nič sa v ňom nezmení. Rozhodne sa okradnúť starú tetku, bývajúcu v zavlhnutom dome, tá sa bráni, on ju nechtiac zabije a putuje nazad do väzenia. Mohla by som ho na to upozorniť, nech sa nehrá s ohňom, keď nepozná jeho účinky. Sekundu váham, či mu nestrhnem z uší slúchadlá a nezakričím mu do ucha jeho budúcnosť. Ale nakoniec si to rozmyslím, pretože i tak by to nepochopil. Snažila som sa sústrediť na svoj vnútorňý svet, ktorým som chcela ohúriť ochotnú úradníčku.

Po slabých dvoch hodinách som sa dostala na rad. Úradníčka ani nezdvihla nos, nemohla si tak všimnúť môj sebavedomý krok, ktorý som si horlivo nacvičovala pred zrkadlom. Stála som tam ako neplatená figurína vo výklade, netušiac, či si môžem sadnúť na hneďú stoličku

s roztrhaným červeným poťahom.

„Čo stojíte, mám vám poslať pozvánku, aby ste si sadli?“ zavrchala mužatka, sediaca za stolom. Paráda, hneď som vedela, že z nás budú doživotné kamošky.

Sadla som si, stolička podo mnou protestne zavzrgala. Panej som podala žiadosť o zaradenie do evidencie. Skúseným okom inkvizítora našla tri chyby, ktorých som sa dopustila. Samé dĺžne a mäčkene. Pozrela na mňa pohľadom, že na univerzite ma mohli aspoň naučiť správne vyplňať dotazníky. Radšej som sa zahľadela na stolík. Nechcela som vidieť do úradníčky viac, než bolo dovolené.

„Čo čumíte na tie fotky? To je moje súkromie,“ zavrchala a ja som sa jej pozrela do očí. Vysala zo mňa zvyšky energie, až som sa musela zachytiť rozheganej stoličky, aby som sa nevyvalila na zem ako storočný strom. Nevieam, kto by ma potom pozbieral. Na ochotu ostatných úradníčok som sa nemohla spoliehať a určite by si mysleli, že som im to urobila naschvál. Dýchala som do brucha, tak ako som si to pamätala z detstva. To vždy zaberalo. Pomaly som sa upokojovala. Videla som, že paniu zožiera rakovina vaječníkov, ktorá sa o pol roka vyšantí na jej tele a vycicia ho tak, že ostane z neho iba chabý obal. Jej muž bude rád, lebo ju nenávidel celý život a život vdovca mu bude vyhovovať. Ja som ju mohla iba ľutovať.

„Prepáčte. Prišla som sem, lebo mi to prikázali v škole. Mám nejakú šancu sa zamestnať v odbore?“ spýtala som sa krotko ako ovečka, nasledujúca svojho pastiera do hlbokéj rokliny, presvedčená o tom, že jej chce najlepšie.

„S andragogikou? Nemala by to byť náhodou agroturistika? Jaaj, moja, to si musíte nájsť bohatého sponzora, ktorý má farmu, tam môžete pásť bio kozy. Ale na to netreba vzdelanie,“ snažila sa byť vtípná, začala sa smiať,

až sa búchala do kolien, presvedčená o tom, že v umení dobrého vtipu ju nikto netromfne.

„Ja som študovala andragogiku,“ odpovedala som, naďalej sa snažiac o tón pokornej služobnice.

„Aha, rozumiem. Ale také my nemáme. Príďte sa ukázať o dva týždne. A doneste potvrdenie, že si hľadáte robotu.“ Myslím si, že i tomu pastierovi, ktorý si tak nacionálne vypískoval na obraze, visiacom nad tetinou trvalou, bolo jasné, že pani nevie, o čom je reč. Chcela som jej povedať pár úprimných slov. Nech začne niečo robiť so svojimi emóciami, nech začne milovať, že osud sa vždy dá zvrátiť. Ale vyznelo by to ako nábor nových členov do sekty *Zachráň sa, inak zahynieš*. Tak som sa poručila dúfajúc, že vari do dvoch týždňov neumrie.

Vyšla som z budovy úradu viac nešťastnejšia z vízií, než z toho, že som sa nedozvedela nič. Tie vízie som nenávidela. Objavili sa z ničoho nič, žiadna logická postupnosť a keď som ich potrebovala, aby mi ukázali cestu, tvrdohlavo sa schovali. Mohla som oči vyšpúliť na pol guľatej hlavy, aj tak som nevidela nič neobvyklé. Škoda, že som nevedela dar či preklatie využiť spôsobom, ktorý by mi spríjemňoval život. Ale to by bolo asi priveľmi egoistické. Neostáva mi nič iné, iba skúšať a hľadať šťastie rovnako ako každý iný smrteľník.

TRETIA KAPITOLA

Pravidlo číslo 1: Nebudem používať Facebook. Je to strata vzácneho času.

Pravidlo číslo 2: Každý deň si pošlem dvadsať životopisov.

Pravidlo číslo 3: Každý deň sa budem hodinu učiť angličtinu. Konečne oprášim revolučnú metódu výučby angličtiny, na ktorú mi ešte revolučnejšie sadá tri roky prach, ktorý nemá kto poutierať.

Pravidlo číslo 4: Spravím tristo brušákov. A dvesto skokov cez švihadlo. Keď chcem dobrú prácu mať, musím dobre vyzerieť. Dokonca viem aj rýmovať.

Pravidlo číslo 5: Od piatej nejem. Pre istotu si umyjem zuby, aby som nepodľahla pokušeniu. Ak bude pokušenie predsa len prísilné, oklamem ho Tic Tacom. Od mladi si pamätám, že má iba dve kalórie. Tie sa však stratia vzhľadom na môj objem.

Pravidlo číslo 6: Zoberiem akúkoľvek prácu, ktorá bude ohodnotená minimálnym platom 700 eur. Na začiatok sa treba vedieť uskromniť.

Pravidlo číslo 7: Nebudem šmírovať bývalých spolužiakov, nemusím vedieť, kto kde pracuje, zbytočne ma to bude demotivovať.

Pravidlo číslo 8: Každý deň si budem hodinu čítať nejakú motivačnú literatúru.

Pravidlo číslo 9: Každý mesiac si kúpim jeden nový kúsok oblečenia. Nemôžem naďalej vyzerieť ako dievča, čo bude nadosmrti žiť u mamy.

Pozerala som sa na svoje zápisky, cmúlajúc v ústach pero. Všade sa uvádza, že by mal mať správne namotivovaný človek desať pravidiel. Len čo vymyslieť ako posledné? Mne

to aj tak prišlo celé divné, nevedela som formulovať vety, chcela som, aby to pôsobilo na úrovni. Minimálne tak dobre ako Hviezdoslav, ale jeho slová svevola, jejž, či pestiteľ sa mi do pravidiel nepodarilo vtesnať, nech som sa akokoľvek snažila. Asi by som sa mala inšpirovať nejakým iným básnickým dielom. Premýšľala som. Tuho. U mňa je silné premýšľanie úmerne spojené so zvrastovaním čela, z čoho sa jedovala najmä moja máti, že vraj stačí, že som tučná a škaredá, nemusím byť ešte aj vráskavá. Akoby to nebolo to isté. Ale už to mám.

Pravidlo číslo 10: Nebudem sa mračiť. Budem sa usmievať a kto bude do mňa hádzať kameňom, tomu sa odplatím soľou. Netreba mrhať chlebom.

Usmievala som sa. Keby som mala o dva milimetre širšiu spodnú peru, možno by som bola trošku sexi. Pomaly, ale isto som presviedčala samu seba, že mať pravidlá nie je na zahodenie, a to som sa len chystala vytlačiť si ich na papier. Vtom som započula mamin hlas.

„Šimonka, poď sa najesť. Urobila som ti buchty na pare.“

Pozrela som sa na hodinky. Štvrt' na šesť. Pätnásťminútové prekročenie pravidla číslo päť. To je ešte v limite. Napokon, ešte som si nevytlačila dokument a počíta sa predsa len to, čo je čierne na bielom. Vstala som zo stoličky a rozbehla som sa do kuchyne, veď aj beh na krátke trate je šport.

Sadla som si za okrúhly kuchynský stôl s dvoma funkčnými stoličkami, o ktoré sa veky viedol mocenský boj. Kým tu býval Šimon, krikom a kopancami do mojej zadnice si vybojoval miesto pod oknom. Keď mu bola naklonená šťastena, mohol uvidieť do protiláhlého okna, ako sa jedna dáma prezlieka pred zrkadlom. Kriticky sa díva na neexistujúce šišky na bokoch a môj brat sa išiel pomínúť od blaženosti. Ale iba do tej chvíle, ako ho mama neprebrala

presným zásahom kuchynskej utierky, ktorej sa bojí všetok hmyz v okolí.

Dnes som mohla sedieť pod oknom ja. V duchu som si užívala toto privilégium. Usmievala som sa na mamu, otec bol zas na nejakej dôležitej super misii kúpy tovaru z akciových letákov. Pomaly sa dostával do veku, kedy mu záležalo len na veciach minulých. S láskou hľadel na fotky z doby, keď všetci museli milovať červenú a hromžil pri televíznych novinách.

„Šimonka, koľko zješ buchiet?“ spýtala sa ma mama, ktorá ma bezhranične milovala hraničnou láskou. Lúbila ma, iba keď som poslúchala na slovo. Akonáhle som inak mrkla obočím, jej prúd lásky vystriedal sibírsky chlad. A toho sa bál i môj otec, a to je takmer dvojmetrový chlap so silnou postavou, pripomínajúcou medveďa. Podarilo sa mi ju zdediť po ňom, aj keby som pokojne obetovala dvadsať rokov života, aby sa mi ju podarilo vymeniť za postavu po matke. Tú však dostal Šimon a na mňa asi nezvýšilo.

„Mami, dve mi stačia. Alebo jedna, dám si iba tak pre chuť,“ odpovedala som v súlade s mojimi najhlbšími myšlienkovými pochodmi.

Máti ladne tancovala okolo sporáku, ako to vedia iba ženy, ktoré svojej domácej stravnej jednotke obetovali najkrajšie roky života. Na tanier so zlatými ornamentmi, ktorý prskal v mikrovlnke ako pes v poslednom štádiu besnoty, mi naložila osem parených buchiet. Osem! Každá veľkosťou aj tvarom pripomínala moje rozliate poprsie. Iba na ňom príroda nešetřila. Keby som mala Pánubohu poradiť, nsmelo by som mu pošepla do uška, pretože Pánubohu sa nepatrí kafrat' do remesla, že mohol to poprsie tvarovať viac dogulata, vyzdvihnúť ho vyššie a strie pod pazuchami si mohol odpustiť. Na druhej strane ma upokojovalo

neochvejné tvrdenie mojej matky, že mne nebude asi nikdy umožnené vyzliekať sa pred nejakým chlapom. A patalóg to nejakou prežije. Takže by som sa logicky nemusela trápiť. Ale ja som sa trápila. I teraz som vnútorné slzy, ktoré mi už roky nevypadli z očí, s výnimkou krájania cibule, zajedala najlepšimi parenými buchtami na svete s čokoládovou polevou, v ktorej sa kakaové bôby nemihli ani omylom. Na protest som zjedla iba šesť.

„Šimonka, čo ti nechutí? Ja som sa tak snažila. Veď vieš, že ocko také nemá rád.“ Na potvrdenie svojej materinskej lásky začala predou mnou šibrinkovať utierkou s vlastnoručne vyšitým nápisom *Všade dobre, doma najlepšie*. Niekedy som nadobúdala dojem, že mama ma chce vykrmiť naschvál. Aby i napriek minuloročnej oslave päťdesiatky, ktorú prerievala na dámskych záchodoch v reštaurácii, bola najkrajšou ženou v našej domácnosti.

„Mami, musím so sebou niečo urobiť. Chcela by som sa osamostatniť, na to však potrebujem peniaze a keď chcem peniaze, musím si nájsť robotu a aby som si ju našla, musím lepšie vyzerat,“ pozerala som sa do prísnych očí ženy, pred ktorou sa triaslo celé súdnictvo. Nie, nebola predsedníčkou súdu alebo niečo podobné. Iba zapisovateľkou. A každý vedel, že ona to tam má všetko pod palcom. Tak sa pred mojou máti triasla nielen moja dobre živená slanina, ale i sudca, ktorý si inak bez problémov poradil so zločineckou skupinou. Avšak Jana Šaarová bola iný oriešok. Ešte by sa na ňom vybláznila s kuchynskou utierkou, a to by bol koniec akejkoľvek kariéry, nielen tej sudcovskej.

„Kým sa osamostatníš, to dovtedy ošediviem,“ odpovedala mi pohrdavým tónom, ktorým matky oznamujú, že nikdy neuveria, že ich potomok to môže niekam dotiahnuť.

Možno tým chcela iba zahovoriť, že zopár šediváčov by sa už teraz našlo na jej hlave, len im nedala šancu naplno sa prejaviť, pretože sa farbila pre istotu každú druhú sobotu. Škoda, že matkinu auru vidím iba zriedkavo. Iba keď sa nekontroluje ako vyzerá, čo je asi tak raz za uhorský rok. Možno by mi to dalo správny návod, ako k nej pristupovať. A možno by sme boli ako dve sestry, nie ako matka s dcérou, ktorú asi nikdy nechcela mať.

Bez slov som sa postavila a nechala prekvapenú matku nad dvoma buchtami, ktoré určite skončia v kontajneri, pretože jej sa nezdravé jedlo bridilo. Bolo to po prvýkrát, čo som nechala niečo na tanieri. Sláva, trvalo mi to takmer dvadsaťtri rokov, kým som to dokázala. Lahla som si na koberec v detskej izbe, ešte som si nezvykla na to, že je úplne moja. Koberec kedysi dávno vyberal Šimon s máti, taký s ulicami a parkoviskom, po ktorom túžil každý chalan a v dobe kupovania stál týždennú výplatu. Mne ako kompenzáciu kúpili pol litra vanilkovej zmrzliny. Síce chutila, ale ten koberec sa mi po nej páčiť nezačal. Dnes sa premôžem, ležím na ňom a urobím tristo brušákov. Vari už zajtra uvidím prvé výsledky.

Spravila som pohyb, ktorý nepripomínal brušák ani z helikoptéry. Zvládla som desať prečudesných cvičení vo voľnom štýle, viac som nevládala. Nevadí, zajtra ich dám aspoň päťdesiat. Nemôžem začínať zhurta, idem spať.